

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.370/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. április 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. november 11. napján kelt 28.B.485/2024/37. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhén megállapított bűncselekményt emberölés bűntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre súlyosítja és annak végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A letartóztatás befejező napja 2025. november 11.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezést akként változtatja meg, hogy a 6. tételszám alatti 1.185 (ezeregyszáznolcvanöt) forint készpénz megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és azt sértett1 sértettnek (cím12 szám) adja ki azzal, hogy amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül a dolgot nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül.

Az elsőfokú eljárás során felmerült, államot terhelő bűnügyi költség összegét 1.276.248 (egymillió-kétszázhetvenhatezer-kétszáznegyvennyolc) forintba helyesbíti.

A vádlott tényleges tartózkodási helye cím13. szám.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. november 11. napján kihirdetett 28.B.485/2024/37. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat] miatt 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 5 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[3] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett, míg a vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.882/2025/3. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, a bejelentett ügyészségi fellebbezést kiegészítéssel, a kiutasítás büntetés tartamának felemelése érdekében is fenntartotta.

[5] A fellebbezések elbírálására a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülés kitűzését látta indokoltnak, melyen nem kívánt részt venni.

[6] Kifejtette, hogy a fellebbezések tartalmára tekintettel a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű.

[7] Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék eljárása perrendszerű volt, a törvényszék hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett, a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat is betartotta, a vádlott és védője az eljárásban törvényes jogaikat – ideértve a terhelt anyanyelvhasználathoz való jogát is – maradéktalanul gyakorolhatta. Az eljárásban részt vevő személyek – terhelt és szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. A bíróság a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte és megvizsgálta, tényállás-tisztázási kötelezettségének a Be. 163. § (2) és (3) bekezdéseiben meghatározottak szerint eleget tett.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésének a) és c) pontjai alapján részben megalapozatlan, mivel az hiányos részben pedig ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. E részleges megalapozatlanság ugyanakkor a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontja alapján bizonyítás felvétele nélkül, az ügyiratok tartalma alapján orvosolható.

[9] A tényállás 4. oldal 1. bekezdésében sértett¹ sértett, valamint tanú² tanúnak az ítékezés alapján elfogadott vallomásai alapján fel kell tüntetni, hogy miközben Terhelt¹ vádlott a konyhából magához vett késsel a kezében a sértetthez futott, azt kiabálta, hogy „megöllek”.

[10] E kiegészítés tényállásban történő szerepeltetése, szemben az elsőfokú bíróság deklarációjával, nem sérti a vádelvet.

[11] Az ítéleti tényállás 4. oldal 4. bekezdését kiegészítendőnek látta még az alábbi szövegrésszel: „Figyelemmel az elkövetéshez használt eszközre, a támadott testtájékra, a szúrás erejére és irányultságára Terhelt¹ vádlott tisztában volt azzal, hogy a cselekménye folytán sértett¹ sértett az életét veszítheti.”

[12] Okejtése szerint az így kiegészített és helyesbített tényállás már hiánytalan és teljes, mentes a hibáktól és hiányosságoktól, ekként a másodfokú felülbírálat során a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében irányadó.

[13] Észrevételezte továbbá, hogy a tényállásban a bíróság tanú² tanú nevét több helyen is elírta (tényállás 3. o. 5., 6., 7. és 9. bekezdései, 4. o. 2. bekezdése), mely nyilvánvaló elírások a Be. 453. § (1) és (6) bekezdései alapján kijavításra szorulnak.

[14] Az eljáró törvényszék az indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítette és a rendelkezésre álló bizonyítékokat is teljeskörűen értékelte.

[15] A vádlott felmentésére csupán eltérő tényállás mellett lenne lehetőség, amelynek megállapítására – a másodfokú eljárásban megalapozottá tett tényállás mellett – a felülmérlegelés tilalmára is tekintettel nem kerülhet sor.

[16] A törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére is, azonban a bűncselekmény jogi minősítése nem felel meg a büntető anyagi jog szabályainak.

[17] Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság az élet és a testi épség elleni bűncselekmények elhatárolása kapcsán irányadó 3/2013. BJE szerinti vizsgálatot elvégezte, azonban tévesen jutott arra a végkövetkeztetésre, hogy a vádlott szándéka csupán testi sértésre és nem emberölésre irányult.

[18] Az irányadó és a kifejtettek szerint megalapozottá teendő tényállás szerint Terhelt¹ vádlott – miután az őt ért sértetti bántalmazás folytán dühbe gurult és bosszút akart állni a sértetten – az emberi élet kioltásához tipikusan használt és arra alkalmas, különösen veszélyes eszközzel (egy 19,4 cm pengenhosszúságú késsel), közepesnél nagyobb erejű célzott szúrással támadta a sértett hasüregét, ahol a köztudomás szerint is létfontosságú szervek helyezkednek el. A szúrás erejét ékesen példázza, hogy annak következtében az elkövetéshez használt kés nyele eltört, és a kés pengéje a sértett testében maradt. A vádlott az elkövetést közvetlenül megelőzően azzal fenyegette meg a sértettet, hogy megöli, majd kijelentésének megfelelő, adekvát magatartást tanúsítva tört az életére. A cselekmény folytán a sértett vékonybele, vastagbele és gyomra is megsérült, illetőleg hasüregi vérzés keletkezett, melyek közvetlen életveszélyes sérülésnek minősülnek, a sértett életét kizárólag a szakszerű orvosi segítség mentette meg. A vádlott a cselekményt követően a sértett irányába közömbösséget mutatott, a szemmel láthatóan súlyosan sérült sértetthez mentőt nem hívott, a támadás helyszínéről elszaladt, az elkövetéshez használt kés nyelét pedig a munkásszálló belső udvara átjárójában a kerékpárok közé rejtette.

[19] Mindezen ismérvek – még az elkövetést megelőzően tett terhelti kijelentés számbavétele nélkül is – messze túlmutatnak a testi sértésre irányuló szándékon. A cselekmény végrehajtásának módja, a használt eszköz és a bekövetkezett eredmény pedig a Btk. 7. § I. fordulata szerinti, az élet kioltására irányuló egyenes szándék megállapítására nyújt alapot.

[20] A kifejtettekre tekintettel Terhelt1 vádlott cselekményének helyes minősítése a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetettének kísérlete.

[21] Álláspontja szerint azt is helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott és védő által szorgalmazott jogos védelem megállapításának nincs helye, mivel annak ténybeli alapjai a történeti tényállásból – és a fellebbviteli eljárásban megalapozottá teendő tényállásból is – hiányoznak.

[22] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék alapvetően feltárta, a cselekmény törvényes minősítésének megfelelően enyhítő tényezőként kell figyelembe venni az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban rekedését, melynek nyomatéka csekély, mivel a kísérlet befejezett magatartású volt. A törvényes jogi minősítés alapján a vádlottra irányadó büntetési tételkeret helyesen 5 évtől 10 évig terjed, a középérték pedig 7 és fél év. Így az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamú szabadságvesztés büntetés nem tükrözi megfelelően a bűncselekmény valós tárgyi súlyát és az elkövető társadalomra veszélyességét. Ezért a másodfokú eljárásban a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztésnek a középértéket csekély mértékben alulmúló mértékű súlyosítása, és ahhoz igazodóan – mivel az életi elleni bűncselekményt megvalósító külföldi állampolgár terhelt Magyarországon tartózkodása nem kívánatos – a kiutasítás büntetés tartamának felemelése indokolt.

[23] Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései az alábbiak szerint szorulnak megváltoztatásra.

[24] A 2020. évi CVIII. törvény 3. § (1) bekezdése – 2020. év november hó 5. napjától hatályosan – akként módosította a Btk. 38. §-át, hogy a (4) bekezdés e) pontjának eb) alpontjaként beiktatta a törvénybe, miszerint nem bocsátható feltételes szabadságra az sem, akit tettesként ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre emberölés [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés] miatt. Így a vádlottat ki kell zárni a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

[25] A bűnjeljegyzék 6. tételszáma alatt szereplő 1.185 forint készpénz értéktelennek nem tekinthető, így megsemmisítésének sincs helye; azt helyesen a Be. 321. § (1) bekezdése alapján – a Be. 321. § (5a) bekezdésében írt figyelmeztetés mellett – a tulajdonosának (sértett1 sértettnek) kell kiadni.

[26] Egyebekben az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről szóló járulékos rendelkezések törvényesek.

[27] A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 28.B.485/2024/37. számú ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlott terhén megállapított bűncselekményt a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének minősítse, a Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és kiutasítást lényeges tartamban súlyosítsa, állapítsa meg, hogy a vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pontjának eb) alpontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható,

a Be. 321. § (1) bekezdése és a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján a 01000/3589/2022. bü. számú bűnjeljegyzék 6. tételszáma alatti, mindösszesen 1.185 forint készpénzt – megsemmisítése helyett – sértett1 sértettnek adja ki azzal, hogy amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül a dolgot nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[28] A vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában a bejelentett jogorvoslati kérelmet változatlanul fenntartotta, annak irányát elsődlegesen felmentést célzóan, másodlagosan, mivel a kiszabott büntetést méltányosnak tartotta, az ítélet helybenhagyásában jelölte meg.

[29] Hivatkozott rá, hogy a törvényszék nem fogadta el a vádlott védekezésének a jogos védelemre alapozott tételeit, és e körben részletesen ismertette az elsőfokú bíróság indokolását. Ezen érvelésre reflektálva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a vádlott és szobatársa már elhelyezkedtek és nyugovóra tértek a szobájukban az egésznapos fáradtságos munka után, majd ezután jött be a sértett, illetve a sértettel még két további személy, vagy legalábbis egészen közel a környezetükben tartózkodtak anélkül, hogy bármilyen korábbi kapcsolatuk lett volna és rendkívül agresszív és sértő módon kezdtek viselkedni a vádlottal.

[30] Ettől kezdve álláspontja szerint elég nehéz megkerülni azt az ítélethozatal során, hogy átgondolásra kerüljön a jogos védelmi helyzet. A Btk. 22. §-a külön kiemeli, hogy a jogtalan támadást úgy kell tekinteni, mintha a védekező életének kioltása irányulna, ha a személy ellen éjjel vagy a lakásba, vagy éjjel csoportosan hatolnak be. Mindezekre figyelemmel a jogos védelmet megállapíthatónak látta, mert annak a törvényi elemei fennállnak, ugyanis a behatolás jelen esetben csoportosan és éjszaka történt.

[31] Okfejtése szerint a törvényszék vétett a Be. 592. § (2) bekezdésében foglaltakkal szemben és ez alapján részben megalapozatlan az ítélet, mert ezen bekezdés d) pontja alapján az elsőfokú bíróság, a megállapított tényekből, további tényekre helytelen következtetést vont le.

[32] Tehát, abból, hogy védenccé nem menekült el az őt ért támadás elől, azzal még nem került ki a jogos védelmi helyzetből, a megfelelő következtetés az lett volna a törvényszék részéről, ha a védenccé magatartását jogos védelemnek nyilvánítja és vele szemben felmentő ítéletet hoz.

[33] Amennyiben az ítéletábra ezen érveket nem fogadja el, úgy kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

[34] A Fővárosi Ítéletábra a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész az előzetes bejelentésének megfelelően nem vett részt.

[35] A nyilvános ülésen a vádlott védője az írásban is indokolt fellebbezési indítványával egyezően tartotta meg a perbeszédét.

[36] A vádlott a személyi körülményei körében az elsőfokú ítéletben rögzítettekén túl arról számolt be, hogy hazájában halászként dolgozott a tengeren. A családja is halászáttal foglalkozik, nehéz anyagi körülmények között élnek és azért jött Magyarországra dolgozni, hogy a megélhetésüket a jövedelmével segíteni tudja, ehhez 16.000 USA dollár összegű kölcsönt vettek fel egy pénzügyintézetnél, amelyet törleszteni nem tudnak. Jelenleg Magyarországon nem dolgozik, ismerősei segítik őt a megélhetésben és a lakhatásban is. Időnként allergiás bőrbetegséggel is küzd, melyre krémeket használ.

[37] A vádlott az ügy érdemében történt felszólalásában azt kérte, hogy ne kelljen már börtönbe vonulnia és ne alkalmazzon a bíróság kiutasítást.

[38] A védelmi fellebbezéseket az ítéletábra nem találta megalapozottnak.

[39] Tekintettel arra, hogy a vádlott és a védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján az ügyben teljeskörű felülbírálatra került sor. A felülbírálat kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

[40] A Be. 590. § (7) bekezdése alapján az ítéletábra mindezek mellett hivatalból felülbírált a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi

időpontjára, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költségekre vonatkozó – rendelkezéseket is.

[41] A perrendi szabályok vizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett a Be. 607. § (1) bekezdésében és a Be. 608. § (1) bekezdésében nevesített ún. abszolút-, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében írt, az eljárás lefolytatására lényeges kihatással bíró és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan relatív szabálysértést, amely az érdemi felülbírálatnak akadályát képezte volna. Ilyen eljárási szabálysértésre egyébként maguk a felek sem hivatkoztak.

[42] Az elsőfokú bíróság minden tekintetben perrendszerűen folytatta le az eljárást, és megtartotta a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat is. A vádlott és védője az eljárási jogait maradéktalanul gyakorolhatták, a vietnámi állampolgárságú tanúk vallomásának a felolvasására a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen került sor, az igazságügyi szakértői vélemények beszerzése is és azok felhasználása, valamint az okirati bizonyítékok ismertetése is megfelelt a jogszabályoknak.

[43] A Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra is figyelemmel a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az összegyűjtött bizonyítékokból minden elemet megvizsgált, amely az ügy eldöntése szempontjából relevanciával bírt, azokat egyenként és összességükben a logika szabályainak megfelelően értékelte. A bizonyítékok számbavételét követően azok részletes egybevetésével megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, másokat pedig miért vetett el a történeti tényállás megállapítása során. Bizonyítékértékelő tevékenységéről és annak eredményéről számot adott, azzal a másodfokú bíróság egyetértett. Az ügy érdemi felülbírálatának perjogi akadálya nem volt.

[44] A vádlott személyi körülményei a másodfokú nyilvános ülésen előadottak és a rendelkezésre álló iratok alapján annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy a vádlott jelenleg Magyarországon nem dolgozik, ismerősei segítik őt a megélhetésben és a lakhatásban is. A hazájában, helysége¹n halász foglalkozást gyakorolt. A családja is e tevékenységből él, nehéz anyagi körülmények között, ez indokolta azt is, hogy Magyarországra jött munkát vállalni, hogy ily módon a megélhetésüket a jövedelmével segíteni tudja. Ehhez 16.000 USA dollár összegű kölcsönt vettek fel egy pénzintézetnél, amelyet azonban törleszteni nem tudnak. Időnként allergiás bőrbetegséggel is küzd, melyre krémet használ.

[45] A vádlott ellen más büntetőeljárás nincs folyamatban.

[46] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlannak, hiányosnak találta.

[47] A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás alapján az alábbiakkal egészíti ki:

[48] A 4. oldal 1. bekezdésében feltünteti, hogy miközben Terhelt¹ vádlott a konyhából magához vett késsel a kezében a sértetthez futott, azt kiabálta, hogy „megöllek”.

[49] A 4. oldal 2. bekezdésének utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy a vádlott az elkövetéshez használt kés nyelét a munkásszálló belső udvara átjárójában a kerékpárok közé rejtette.

[50] A 4. oldal 4. bekezdésében pedig azt, hogy figyelemmel az elkövetéshez használt eszközre, a támadott testtájékra, a szűrés erejére és irányultságára Terhelt¹ vádlott tisztában volt azzal, hogy a cselekménye folytán sértett¹ sértett az életét veszítheti.

[51] Ezen túlmenően a tényállásban az elsőfokú bíróság tanú² tanú nevét több helyen is elírta (tényállás 3. o. 5., 6., 7. és 9. bekezdései, 4. o. 2. bekezdése), melyek nyilvánvalóan elírások, azokat a Be. 453. § (1) és (6) bekezdései alapján javította a másodfokú bíróság.

[52] A fenti kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, így az a Be. 593. § (3) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[53] A történeti tényállás pontosítása során a másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság azon érvelését, hogy a tényállás azzal való kiegészítése, melyet sértett1 és tanú2 tanúk vallomása (nyomozati iratok 231., 248. és 255. oldal) alapján helyesen a törvényszék maga is megállapított a bizonyítékok értékelését követően, hogy a vádlott a támadást azzal intézte a sértett felé, hogy közben azt kiabálta, hogy „megöllek”, a vádon való túlterjeszkedést jelentett volna.

[54] Mint ahogy arra helytállóan utalt a fellebbviteli főügyészség indítványában, a történeti tényállás fenti kiegészítése nem sérti a vádelvet. Az egységes bírói gyakorlat szerint a vádelv ugyanis a vád és az ítélet tényállása közötti teljes történeti azonosságot nem követeli meg. A bíróságnak a bizonyítás során a tényállás hiánytalan, valóságnak megfelelő tisztázására kell törekednie; a bizonyítás eredményéhez képest az ítéleti tényállás több vonatkozásában – így az elkövetés helye, ideje, módja, eszköze, motívuma, eredménye stb. tekintetében – eltérhet a vádirati tényállástól anélkül, hogy az a vádelvet sértené (BH1986.9., BH2001.213., BH2005.7., BH2005.242.). Nem értékelhető a vádon túlterjeszkedésként az, ha a bíróság egy bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító elkövetési magatartás kapcsán a tettazonosság keretei között a vádiratban le nem írt tény is megállapít (BH2017.217.). A vádelv nem jelent minden részletre kiterjedő szükségszerű azonosságot a vádban leírt és az ítéletben megállapított történeti tények között, annál is inkább, miután a bíróság nincs kötve a vádbeli minősítéshez, s az eltérő minősítés eltérő tényelemek megállapítását is szükségessé teheti az ítéletben (EBH2011.2385.).

[55] Nem jelenti a vádon túlterjeszkedést az elkövetés egyes mozzanatainak részletesebb leírása, pontosítása sem. Az eljáró bíróságoknak ugyanis a tényállás alapos, hiánytalan tisztázására kell törekednie. Ennek érdekében az egyes rész körülmények tekintetében a vádtól a vádelv sérelme nélkül eltérhet (BH2014.136.).

[56] Mindezek alapján a másodfokú eljárásban az ítéleti tényállásnak az elkövetést közvetlenül megelőzően tett terhelti kijelentéssel történő kiegészítése nem eredményezi a vádelv sérelmét.

[57] A 4. oldal 2. bekezdés utolsó mondatában feltüntetett kiegészítés alapjaként a 01000/12105/2024. id. számú szemléről készült jegyzőkönyv (nyomozati iratok 275-276. oldal) szolgáltatott alapot, melyben rögzítésre került, hogy a kés nyele az átjáróban a kerékpárok között került megtalálásra.

[58] Ugyancsak egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség azon érvelésével, hogy a terhelt tudattartalmára vonatkozó megállapítások, ún. tudati tények nem feltétlenül a jogi értékelés részei, hanem azok a bíróság ténymegállapító tevékenységének az eredményeként is rögzíthetők. A tényállás körébe tartozik ugyanis a bűncselekmény elkövetésével összefüggő valamennyi körülményre vonatkozó ténymegállapítás, így az elkövető tudattartalmára – mint tudati tényekre – vont következtetés is (BH2005.167., EBH2019.B.15 [117] pontja). A fentebb írt, a vádlott tudattartalmára vont megállapítás a rendelkezésre álló és értékelt bizonyítékokból ténybeli következtetéssel volt megállapítható, melynek során a másodfokú bíróság figyelemmel volt az elkövetés eszközére, a támadott testtájékra, a szúrás erejére és irányultságára, ennek részletesebb indoklására a cselekmény jogi minősítése során tér majd ki az ítéltábla.

[59] Mindezekon túlmenően az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék az ítéletének indoklásában részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Nyomon követhető és ellenőrizhető módon megindokolta, hogy a megállapított tényeket mi

alapján találta bizonyítottanak, az indokolás a perrendi szabályoknak megfelelő. Mérlegelő tevékenysége formailag szabályos volt és annak helyességével szemben tartalmilag sem támasztható alapos kétség, az teljeskörű volt, ténybeli következtetései okszerűek.

[60] A Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó tényállásban olyan tény vagy körülményt, amely alapján a vádlottat fel kellene menteni vagy vele szemben az eljárást meg kellene szüntetni, az ítéltábla nem észlelt. A megalapozott tényállásban semmilyen olyan tény vagy körülmény nem található, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben, a sértett támadásának elhárítása érdekében cselekedett volna.

[61] Az elsőfokú bíróság a védő által a jogos védelem körében felvetett és a fellebbezésében megismételt érvekkel részletesen foglalkozott, s érdemben helyesen foglalt állást akkor, amikor a vádlotti védekezés elvetése és a megállapított tényállás alapján a jogos védelem ténybeli alapjait nem látta megvalósultnak. A 4/2013. Büntető Jogegységi Határozat értelmében a jogos védelem korláta, hogy az megtorlásként nem alkalmazható, a vádlott pedig az őt ért támadás befejezését követően, amikor már alappal nem számolhatott a további támadás közvetlenül fenyegető veszélyével sem, kívánt revansot venni a sértetten.

[62] Az irányadó tényállás alapján okszerűen vont tehát következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítésével azonban nem értett egyet a másodfokú bíróság, mert az nem felel meg a büntető anyagi jog szabályainak, az e körben a fellebbviteli főügyészség indítványában foglalt felvetések helytállóak.

[63] Az élet és testi épség elleni bűncselekmények elhatárolása kapcsán irányadó 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat szerint a lényegi elhatárolási szempont az elkövető tudati viszonya, vagyis az, hogy az elkövető szándéka a sértett életének a kioltására, avagy csupán testi sérülés előidézésére irányult-e.

[64] Az emberölés, illetve ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének a lehetőségét, és azt kívánja vagy ebbe belenyugszik.

[65] A testi sértés bűncselekményeinél ugyanakkor az elkövető tudata csupán a sértett testi épségének vagy egészségének megsértésére terjed ki. Az életveszélyt okozó testi sértésnél a szándék kiterjedhet az eredményre, de lehetséges e vonatkozásban a gondatlanság is, a halált okozó testi sértés esetén viszont az eredmény tekintetében csak gondatlanság állhat fenn. Ez utóbbi bűncselekmény kapcsán az elkövető tudatában – a tőle elvárható figyelem, körültekintés elmulasztása miatt – fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége, vagy ha igen, azt nem kívánja, nem nyugszik bele abba, hanem könnyelműen bízik az elmaradásában.

[66] A jogegységi határozat hangsúlyozza, hogy az ölési szándékot rendszerint közvetett bizonyítékokból, az objektív körülményekből lehet megállapítani, mert az elkövető belső tudattartalma közvetlenül nem vizsgálható. Ennek során különösen értékelendő az alkalmazott eszköz, az erő kifejtés, a támadott testtájék, a sérülések jellege, az elkövető kijelentései és a cselekményt követő magatartása.

[67] Jelen ügyben e körülmények nem pusztán testi sérülés okozására utalnak. A vádlott egy rendkívül hosszú, 19,4 centiméter pengehosszúságú késsel, közepesnél nagyobb erővel szúrt a sértett hasüregébe, vagyis olyan testtájékra, ahol létfontosságú szervek találhatók, így az oda irányuló késszúrás már objektíve és az általános élettapasztalat szerint is alkalmas az élet kioltására. Az erőbehatás jelentőségét különösen szemlélteti, hogy a szúrás olyan mértékű volt, hogy a kés nyele eltört, a penge pedig a sértett testében maradt. A sérülések több belső szervet is érintettek, a sértett a szúrás következtében gyomor-, vékonybél- és vastagbél-sérülést és hasüregi vérzést szenvedett el, sérülései közvetlen életveszélyes állapotot idéztek elő. A több létfontosságú szervet érintő sérülések mélysége és

jellege ugyancsak azt igazolja, hogy a támadás alkalmas volt a sértett életének a kioltására, a halálos eredmény elmaradása pedig nem a vádlott magatartásán, hanem az időben érkező orvosi ellátáson múlt.

[68] Az ölési szándék fennállását külön is alátámasztja, hogy a vádlott a támadás közben a „megöllek” kijelentést használta. E verbális megnyilvánulás önmagában ugyan nem volna döntő jelentőségű, azonban az elkövetés módjával és körülményeivel együttesen értékelve közvetlenül tükrözi a vádlott tudati viszonyát és a cselekmény célzatát.

[69] Ugyancsak nem maradhatott értékelés nélkül a vádlottnak a cselekményt követő magatartása. A vádlott a sértett ellátásáról nem gondoskodott, segítséget nem hívott, a helyszínről elmenekült, majd a kés nála maradt részét elrejtette. E magatartás nem arra utal, hogy a vádlott a sértett életének a megóvására törekedett volna, vagy a halálos eredményt kívánta volna elhárítani, ellenkezőleg, az elkövető magatartása azt mutatja, hogy a sértett sorsa számára közömbös volt, a halálos eredmény lehetőségébe legalább is belenyugodott, míg a késnyél elrejtése tudatos leplező magatartásként értékelhető, amely a felelősségre vonás elkerülését célozta.

[70] E körülmények összességükben, még a „megöllek” kijelentés rögzítése nélkül is, arra mutatnának és mutatnak rá, hogy a vádlott tudata nem állt meg a testi sérülés okozásánál, hanem átfogta a sértett élete kioltásának lehetőségét is, legalább ebbe belenyugodva cselekedett. Olyan körülmény, amely alapján alappal bízhatott volna abban, hogy a sértett halála nem fog bekövetkezni, nem merült fel, ezért cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és eszerint emberölés büntette kísérletének megállapítására alkalmas, mert a cselekmény elkövetését megkezdte, de nem fejezte be (Btk. 10. §).

[71] A másodfokú bíróság megvizsgálta azt is, hogy az erős felindulásból elkövetett emberölés törvényi feltételei a vádlotti cselekmény kapcsán fennállnak-e, de ennek során nemleges eredményre jutott. Tény, hogy a tényállásban rögzített vádlotti magatartás a sértett ugyancsak kifogásolható magatartására adott válasz volt, a sértetti magatartás által kiváltott indulaton és haragon alapult, ugyanakkor tudatos cselekvést (a kés megkeresése egy távolabbi helyiségben, majd a sértett után indulás) és a megtorlás, elégtétel vételére irányuló szándékot mutat, ekként nem tekinthető olyan, társadalmilag méltányolható okból fakadó, hirtelen kialakult és az önuralmat jelentősen korlátozó felindulásnak, amely a privilegizált eset megállapítására okot adna. A motiváció már nem egy hirtelen fellobbanó, uralhatatlan érzelmi állapotot, hanem egy tudatos célirányos akaratelhatározást tükrözött. Az alkalmazott eszköz és végrehajtási mód intenzitása, valamint a létfontosságú testtájék célba vétele inkább támadó, célzatos magatartásra, mintsem kontrollvesztett indulati reakcióra utal. A cselekményt követő magatartás ugyancsak tudatos, következményeket felismerő és a felelősségre vonás elkerülésére irányuló magatartást tükröz, mely szintén ellentétes a menthető felindulás tipikus pszichés állapotával, amelyben az elkövető érzelmi túlfűtöttsége dominál.

[72] A Btk. 79. §-a értelmében a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést a büntető törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[73] Ahogy a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát

nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[74] A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság által értékelt körülmények részben pontosításra szorultak. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a vádlott javára a büntetlen előéletet, a sértetti közrehatást és a sértetti megbocsátást. Ezen túlmenően további a vádlott javára figyelembe vehető enyhítő körülmény az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradása, bár kétségtelen, hogy annak súlyát csökkenti, hogy az befejezett kísérlet volt, a vádlott ugyanis a maga részéről mindent megtett az eredmény bekövetkezése érdekében, az rajta kívül álló okból, a szakszerű és gyors orvosi beavatkozásnak köszönhetően maradt el. A szándék eshetőleges voltát ugyancsak a javára kellett értékelni, és azt is, hogy hosszabb időt töltött a legsúlyosabb kényszerintézkedés, letartóztatás hatálya alatt, valamint, hogy az igazságügyi szakértői véleményben feltárt személyiségszerkezete megkönnyítette a cselekmény elkövetését.

[75] A vádlott terhén megmutatkozó súlyosító körülményeket helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság.

[76] A megváltozott jogi minősítés folytán a vádlottra irányadó büntetési tételkeret helyesen 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, a büntetés középértéke pedig 10 év.

[77] Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés 2 éves tartama eltúlzottan enyhe, annak kiszabására csak enyhítő szakasz alkalmazásával kerülhetne sor, melynek feltételei nem állnak fenn, ezért a szabadságvesztés büntetés súlyosítása nem volt elkerülhető. A súlyosítás mértékének meghatározásakor a másodfokú bíróság figyelemmel volt a vádlott javára szolgáló, feltárt enyhítő körülmények túlsúlyára, és nagyobb nyomatékkel vette figyelembe, hogy a vádlott cselekményének a kiváltója a sértetti közreható magatartás volt, valamint azt is, hogy a sértett a cselekményt megbocsátotta. A büntetlen előéletű vádlottal szemben más büntetőeljárás nem indult és nincs is folyamatban, mely tények tükrözik a személyében rejlő társadalomra veszélyesség csekélyebb fokát is.

[78] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a törvényi minimumban, 5 évben meghatározott szabadságvesztés az esetében a büntetési célokat megfelelően szolgálja, ennek meghatározásakor a fentebb rögzített büntetőkiszabási körülményeken túl azt is figyelembe vette a másodfokú bíróság, hogy a vádlott kevésbé iskolázott, és kétségtelen, hogy a cselekmény elkövetésekor már nem volt fiatal felnőtt, de még ahhoz közeli életkorban volt, valamint, hogy az itt tartózkodása azt a célt szolgálta volna, hogy a családja és a saját, meglehetősen nehéz életkörülményein munkával, keresettel segítsen.

[79] A szabadságvesztést a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtön fokozatban kell végrehajtani.

[80] A szabadságvesztés büntetésből a vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés e/eb) pontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra, mert tettesként került sor a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélésére emberölés büntette miatt, mely körülmény kizárja a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

[81] A törvényszék által alkalmazott kiutasítás büntetés súlyosítására a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, az a megváltozott minősítés és a kiszabott szabadságvesztés

büntetés tartama mellett is megfelelően szolgálja a büntetési célokat, figyelemmel a vádlott személyi körülményeire, és a személyében rejlő társadalomra veszélyességre is.

[82] A bűnjelekre vonatkozó rendelkezés nagyrészt helytálló volt, az annyiban szorult megváltoztatásra, hogy a 6. tételszám alatti 1.185 forint készpénz megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzni kellett, mert az az elsőfokú bíróság érvelésével ellentétben nem volt értéktelen dolognak tekinthető, azt a Be. 321. § (1) bekezdése alapján a tulajdonosának, sértettl sértettnek kellett kiadni azzal, hogy a Be. 321. § (5a) bekezdés alapján felhívta a másodfokú bíróság a kiadással érintett sértett figyelmét arra, hogy amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül a dolgot nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül.

[83] Az elsőfokú eljárás során felmerült, az államot terhelő bűnügyi költség összegének megállapítása során a törvényszék számítási hibát vétett, azt a másodfokú bíróság helyesbítette.

[84] A beszámítás körében hozott törvényszéki rendelkezés helyes volt, a másodfokú bíróság a végrehajthatóság és a beszámítás megkönnyítése érdekében az előzetes fogvatartásra vonatkozó adatokat kiegészítette a letartóztatás befejező dátumával, arra figyelemmel, hogy a törvényszék az ügydöntő határozat kihirdetése után a vádlott letartóztatását megszüntette és közigazgatási terület elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletét rendelte el a másodfokú eljárás befejezéséig.

[85] A személyes adatok körében pontosítani kellett továbbá a vádlott tényleges tartózkodási helyét a rendelkezésre álló adatok szerint.

[86] Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel – a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[87] A másodfokú eljárásban a fordítás díjával felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése, valamint a Be. 576.§ (1) bekezdés b) pontja alapján, mivel a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, az állam viseli.

[88] A Fővárosi Ítéltábla határozata elleni további fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2026. április 29.

dr. Szalai Géza
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese
előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. november 11. napján kihirdetett 28.B.485/2024/37. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.370/2025/11. számú ítéletével 2026. április 29. napján jogerőre emelkedett.

dr. Szalai Géza
a tanács elnöke